

Istället för rökförbud

Två meter innanför dörren hade en kartong ägg ställts ner, men den halvmeter höga avspärrningslinan hindrade, relativt effektivt, att någon krossade naturprodukten. En strimma av fågeldun (duva) ledde från kartongen fram till den statistiska kurvan (som gick nedåt) uppmålad på väggen längst in i lokalen. Resten av installationen följde en kyrkliknande upphängning, med gallerfönster hopsvetsade av buntband av metall hängandes på sidoväggarna. Väggarna hade, med fonden med statistiken som enda undantag, målats i mjukt grön nyans. Ljusrampen i taket hade sänkts ner i ansiktshöjd (vilket i konstnärens fall var 160 cm) och utgjorde, där den löpte strax bakom de svetsade fönstrena, ett effektivt irriterande moment för den som vandrade i lokalen.

Boris kisade, mer av tveksamhet än av lampa, och kastade med blicken från sida till sida i lokalen. Hans två följeslagare (förutom galleristen själv) spatserade nyfiket spanande efter detaljer med händerna höjda till värn mot ljusangrepp. Boris gillade inte.

- Jaha. Och vad är det här för något? Va?

Småskratt hördes från de andra två. Galleristen var väldigt luttrad och tittade mot ingångens glasdörr för att se om den där vackra grabben hade börjat på kaféet mitt emot ännu.

- Ja ja .. jag kanske inte vet allt om .. konst o så, fortsatte Boris, men vad är det för .. allvarligt? Är det en konstnär som har gjort detta?

Galleristen hajade till och glömde lamkött för en stund. Var det möjligt att det, DET, höll på att hända? Skulle han säga de magiska orden? Behövde han räddas, eller .. var han värd det? Hon höll andan.

- En äggkartong .. är det väl? Han blickade med viss tvekan mot följeslagare ett som gjorde en någorlunda jakande min. Okej. Det är en ... äggkartong. Som köpes? Jag menar .. och de här fönstrena, eller vad det är? En konstnär? Ja, men då är väl jag också konstnär då? För det här hade ju jag lika gärna kunnat slänga ihop.

Larmet tjöt i tio minuter innan vaktarna kom och låste upp de nedfallna gallergrundarna runt om galleriet. De fyra personerna i lokalen var skakade och hade stressade ögon. Lugnast var kanske galleristen själv, som också närde ett leende på sina läppar. Leende.

Boris visste ju om det. Egentligen. Han hade tagit del av lagändringen som trätt i kraft 1 juli året innan, men tänkte han verkligen på det? Ingen kan säga, att han inte hade fått upplysning om det, dock.

- Boris! Lyssna nu. Har du spelat Chicago?

- Eh .. jodå. Det har jag. Chicago.

- Som är som .. poker, va?

- Kan man säga.

- Och .. frågar jag då .. vad händer när du sitter där, och när det är dags, säger \"CHICAGO\"?

- Händer?

- Ja?

- Tja .. sen skall jag .. sen skall ta alla .. sticken ..?
- Mhm. Och vad händer annars?
- Ja .. det är väl en massa minus?
- Det kan man säga, ja.
- Nå. Och vad säger då den nya Kulturlagen?
- Mm .. att om man ..
- Nå?
- Hrm. Om man säger \"Det här hade ..\"
- ...?
- Jo. Om man i offentliga sammanhang, till kända eller okända människor, konstutövare eller ej, säger en mening med innebörden \"Det här hade lika gärna JAG kunnat göra\", så ..
- \"Lika gärna jag kunnat göra\", ja?
- .. så måste man också göra det.
- Måste man också göra det! Just så! Precis som när man säger \"Chicago\"!
- Okej. Så är det?
- Så är det!
- Även om man har rätt? Eller om man ÄR konstnär?
- Hm. Får se.
- Bara så man vet.
- Lovar att ta reda på det. Är du konstnär?
- Nej för faan!
- Okej.

Hösten efter släpptes Boris ur fängelset efter avverkat straff. Svårast hade för honom varit att få fram en äggkartong med datumstämpel 2005-06-10.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Dahnberg med Poeter.se id #2961 innehar upphovsrätten